

ikke godtages, og forslaget retter sig derfor mod selve fotograferingen.

Det er nemlig indlysende, at det reelt kommer til at virke som et indgreb mod demonstrationsfriheden, når det efterhånden er sådan, at ingen kan deltage i en lovlig og fredelig demonstration uden at blive fotograferet af politiet.

Desuden er der al mulig grund til at få sat en stopper for det principielt helt nye, som justitsministeriet her har givet grønt lys for, nemlig *forhåndsregistrering for alle tilfældes skyld*. Den yderste konsekvens af denne nye praksis er, at politiet for alle tilfældes skyld hellere må registrere *alt*, hvad borgerne foretager sig, for det *kunne* jo på et tidspunkt udvikle sig til ulovligheder, og så er det naturligvis *hensigtsmæssigt* at have registreret alt fra begyndelsen! »Med henblik på bevissikring i sådanne mulige situationer«, som justitsministeren siger, i sit seneste svar.

Det er værd at bemærke, at der i den begrundelse fra politiet, som justitsministeren henholder sig til, *intet* er, som ikke lige så vel kan tale for åbning af alle brevforsendelser, aflytning af alle telefonsamtaler og daglig ransagning af alle hjem. Derfor er der grund til, at lovgivningsmagten tager stilling til den principielt nye praksis, der her er indledt ved »foregribende fotografering«. Forslagsstillerne mener, at der skal tages afstand herfra.

Gældende registerbestemmelser

Politiets centrale registre, som føres af rigsregistraturen, er gennem de senere år omorganiseret og overført til edb med CPR-nummeret som indgangsnøgle. Det medfører alle de problemer omkring den enkeltes sikkerhed mod registermisbrug, om samkøring af registre m. v., som har været så stærkt fremme i den offentlige debat.

Det, der i denne forbindelse særlig påkalder sig interesse, er *kriminalregistret*. Det er opdelt i to registre²⁾, som på afgørende punkter (med hensyn til sletningsbestemmelser og egenindsigt) adskiller sig fra hinanden, nemlig *afgørelsesregistret* og *efterforskningsregistret*.

Det siger sig selv, at de mest ømtålelige problemer knytter sig til efterforskningsregistret. Her kan enhver havne uden at have foretaget sig noget som helst ulovligt. Derfor bliver spørgsmålene om *hvordan* man havner der (registreringsgrundlaget), *hvordan* man kommer ud af det igen (sletningsbestemmelserne), og hvilke muligheder man har for at kontrollere og korrigerer oplysningerne (egenindsigt) særlig afgørende.

Afgørelsesregistret byder ikke på samme retssikkerhedsproblemer, da det er bygget op over de faktiske afgørelser. Det viser sig nu heller ikke at være problemløst.

Registreringsgrundlaget

Efter de gældende regler³⁾ indføres man i kriminalregistret på den blotte mistanke om overtrædelse af en hvilken som helst bestemmelse i straffeloven samt enkelte bestemmelser i andre love.

Børn under 15 år registreres i ethvert tilfælde, hvor de giver anledning til indberetning til de sociale myndigheder⁴⁾, dvs. f. eks. hvis de er løbet hjemløst.

Til *afgørelser* regnes også advarsler i henhold til lov om euforiserende stoffer.⁵⁾ Det betyder, at man registreres i afgørelsesregistret, blot man er antruffet med ½ gram hash til eget brug. Ja måske endda for en advarsel, som ikke kan begrundes i noget som helst konkret. (De fleste advarsler efter nævnte lov er tildelt *uden* konkret begrundelse.⁶⁾)

Derimod kan man efter reglerne begå nok så mange overtrædelser af f. eks. selskabs-, skatte-, bolig-, leje-, kommuneplan- eller miljølovgivningen uden at bane sig vej til kriminalregistret.

Til registreringer hører særlige »aktualitetskoder«, som angiver bl. a., om man har været psykisk syg, om man har været tvangsindlagt, om man har alkohol- eller narkoproblemer, om man har gjort forsøg på selvmord, eller om man er terrorist.⁷⁾

Det skal i den forbindelse erindres, at videregivelse af sådanne »følsomme oplysninger«, som i lov om private registre forudsætter, at den registrerede er indforstået, *ikke* er underkastet en sådan betingelse, når det gælder offentlige registre, herunder kriminalregistret.

Sletningsbestemmelserne

»De i kriminalregistret registrerede oplysninger, som ikke skønnes at være af aktuel karakter, skal slettes«. ⁸⁾

Det siger jo ikke så forfærdelig meget. Hvad man nærmere mener med, at oplysningerne »ikke skønnes at være af aktuel karakter«, får man et indtryk af, på de få områder, hvor bestemmelsen konkretiseres:

»Sletning af de i kriminalregistret indførte oplysninger sker automatisk senest to år efter den pågældendes død«. ⁹⁾ Det er selvfølgelig altid noget!